

Sygn. akt V CZ 98/06

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E. B., A. B.-C.

i P. B.

przeciwko Powiatowi M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2006 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 sierpnia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanego Powiatu M., wniesioną przez pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym, od wyroku tego Sądu z dnia 24 marca 2006 r. wydanego w sprawie o zapłatę, albowiem skarga nie została opłacona opłatą w wysokości stosunkowej obliczonej od wartości przedmiotu zaskarżenia (wynoszącą kwotę 3 964 zł), lecz opłatą w wysokości 40 zł. Wprawdzie w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie została wskazana, ale wartość tę, na wezwanie Sądu pełnomocnik pozwanego podał później, ale i wówczas nie uzupełnił brakującej części opłaty.

W zażaleniu na wymienione postanowienie pozwany utrzymuje, że skarga kasacyjna została należycie opłacona, co wynika z art. 23 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wysokość opłaty od skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe określa art. 18 ust. 2 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej – u.k.s.c.). Według tego przepisu opłata od skargi kasacyjnej w sprawie o prawa majątkowe wynosi 5% wartości przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100 000 zł. Przepis art. 23 u.k.s.c. stanowi, że opłatę stałą w kwocie 40 zł pobiera się od pism wymienionych w pięciu punktach tego artykułu. Punkt 2 dotyczy wskazanych w nim pism, m.in. skargi kasacyjnej, lecz nie tak jak uważa pozwany, wnoszonych we wszystkich rodzajach spraw, ale jedynie w sprawie, w której postępowanie nieprocesowe zostało wszczęte z urzędu. Wprawdzie sformułowanie art. 23 pkt 2 u.k.s.c. jak i jego lokata w dziale 2 tytułu II ustawy pod tytułem „Wysokość opłat we wszystkich rodzajach spraw” mogą być mylące, ale jest oczywiste, że takie odczytanie znaczenia tego przepisu, jakiego dokonał pozwany, prowadzi do absurdalnego wniosku, że apelacja, skarga kasacyjna i skarga o wznowienie postępowania wniesione w sprawach majątkowych podlegałyby, bez

względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, opłaceniu opłatą stałą w wysokości 40 zł. Stanowiłoby to nie wyjątek od zasad określonych w art. 13 i 18 u.k.s.c., lecz wyłączenie ich stosowania i świadczyłoby o całkowitej nieracjonalności przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wykładnia tych przepisów, która zakłada taką nieracjonalność, jest nie do przyjęcia.

Z przytoczonych względów zażalenie jest niezasadne i na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. należało je oddalić.